



Arrestnummer
C1-1383 / 2025
Repertoriumnummer
2025 / 3532
Datum van uitspraak
29 oktober 2025
Notitienummer griffie
Notitienummer parket-generaal
2015/PGG/2840 2024/VJ11/1047

Hof van beroep Gent

Arrest

achtste kamer
correctionele zaken

2015/PGG/2840 - 2024/VJ11/1047

Not.nr. GE66.RW.300800/12

In de zaak van het Openbaar Ministerie en de rechtstreeks dagende partij - eiseres na Cassatie:

1. nr

RRN

geboren

zonder gekende woon- of verblijfplaats in het Rijk,

tegen:

1. nr.

INSPECTEUR ONROEREND ERFGOED,

bevoegd voor de provincie

met kantoor gevestigd te 1210 Brussel, Koning Albert II-laan 19 bus 22,

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, G.30° correctionele kamer, van 15 september 2015, rechtdoende op tegenspraak, werd wegens:

beklaagd van:

Als eigenaar, erfpachthouder, opstalhouder of vruchtgebruiker verzuimd te hebben de overeenkomstig artikelen 5,§7, en 11,§1 van het Decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten bepaalde voorschriften na te leven,

namelijk

als eigenaar of vruchtgebruiker, spijs artikel 11,§1, van voormeld decreet, verzuimd te hebben aan het beschermd monument of aan een in een beschermd stads- of dorpsgezicht gelegen onroerend goed de nodige instandhoudings- en onderhoudswerken uit te voeren, het niet in goede staat te hebben behouden, het te hebben ontsierd, beschadigd of vernield

in casu het onroerend goed gelegen binnen het stadsgezicht van _____ dat voorkomt op het beschermingsbesluit van 6 maart 1997:

kadastraal gekend als
eigendom van _____, geboren _____, wonende
te _____

meer bepaald vertoonde de bakgoot die instaat voor de horizontale regenwaterafvoer geen verfwerk meer, was er geen verticale regenafvoer meer aanwezig, was het pleisterwerk grotendeels afwezig of loshangend, was het achterliggende metselwerk niet gevoegd en zeer vervuild, was het schrijnwerk zwaar verweerd en deels verrot, was de beglazing gedeeltelijk afwezig of vervangen door platen en waren de metalen balustrades op de eerste verdieping verroest

te _____ in de periode van 22.12.2008 tot en met 20.12.2012

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 13, §1-3°, van het Decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten

als volgt beslist:

STRAFRECHTELIJK

Verklaart de feiten, voorwerp van de enige tenlastelegging, bewezen.

Veroordeelt de beklaagde voor het hierboven omschreven en bewezen verklaarde feit tot een geldboete van 3.000 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 18.000 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden.

Verleent uitstel van tenuitvoerlegging van dit vonnis voor 1.500 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 9.000 euro, van de opgelegde geldboete en voor 1 maand en 15 dagen van de vervangende gevangenisstraf voor de duur van 3 jaar.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders van 25 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 150 euro.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken van 51,20 euro.

Veroordeelt de beklaagde tot de gerechtskosten, voor het openbaar ministerie begroot op 82,90 euro.

HERSTEL

Beveelt op vordering van de inspecteur Onroerend Erfgoed dat het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand zal uitvoeren, met name aan het pand gelegen binnen het beschermd stadsgezicht van het kadastraal gekend als , meer bepaald:

- Het dichten van de stellinggaten nog aanwezig in de voorgevel;
- Herstel van gevelbepleistering met een gladde kalkbepleistering;
- Herschilderen van de voorgevel in een witte tint aansluitend bij de aangelegen panden;
- Herstel, zo nodig reconstructie, van de gevelbanden en omlijstingen rond de ramen met eventuele decoratie (of naar oorspronkelijk model);
- Herstel en herschilderen kroonlijst (naar oorspronkelijke kleurstelling);
- Herstel van het smeedwerk (balustrades...), herschilderen van het geheel naar oorspronkelijke kleurstelling;
- Herstel van het buitenschrijnwerk indien nog oorspronkelijk aanwezig; in het ander geval wordt het schrijnwerk naar oorspronkelijk model gereconstrueerd – herschilderen van het schrijnwerk naar oorspronkelijke kleurstelling;
- Herplaatsen van de ontbrekende beglazing met gebruik van verdund, ontspiegeld dubbel glas;
- Herstel van de horizontale regenwaterafvoer.

Bepaalt de termijn voor uitvoering van het herstel op 18 maanden na de betekening van dit vonnis aan de beklaagde.

Zegt voor recht dat op vordering van de inspecteur Onroerend Erfgoed door de veroordeelde een dwangsom van 250 euro zal worden verbeurd per kalenderdag vertraging in de nakoming van dit bevel, wanneer na het verstrijken van de hierboven bepaalde uitvoeringstermijn de werken niet zullen zijn uitgevoerd.

Zegt voor recht dat de door de Vlaamse regering aangewezen ambtenaren, indien het vonnis niet vrijwillig wordt uitgevoerd binnen voormelde termijn, ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig artikel 11.4.4 Decreet van 12 juli 2013 betreffende het onroerend erfgoed, op kosten en in de plaats van de veroordeelde.

Verklaart het vonnis, in zoverre het beslist over de herstellenvordering, uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande verzet of hoger beroep.

Zegt voor recht dat de beklaagde overeenkomstig art. 11.4.5 Decreet betreffende het onroerend erfgoed de Inspecteur Onroerend Erfgoed per beveiligde zending onmiddellijk op de hoogte zal brengen van de vrijwillige uitvoering van de herstelmaatregel.

BURGERRECHTELIJK

Houdt de burgerlijke belangen voor wat betreft het bewezen verklaarde misdrijf ambtshalve aan.

* * *

Op 7 juni 2016 liet de Inspecteur Onroerend Erfgoed het vonnis betekenen aan

Er volgden bevelen tot betaling betekend op 8 februari 2018, 19 juli 2018, 10 januari 2019, 25 juni 2019, 19 december 2019, 11 juni 2020, 7 december 2020 en 25 mei 2021.

Op 19 juli 2021 legde de Inspecteur Onroerend Erfgoed uitvoerend beslag op het pand gelegen aan

* * *

Op 7 januari 2022 dagvaardde de Inspecteur Onroerend Erfgoed tot opheffing van de bij vonnis van 15 september 2015 opgelegde dwangsom.

* * *

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, G30DI° correctionele kamer, van 15 juni 2022, rechtdoende op tegenspraak, werd wegens:

gedagvaard teneinde

De vordering van verzoekster ontvankelijk en gegrond te verklaren,

dienvolgens, in hoofdorde te horen zeggen dat de dwangsom bepaald bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, correctionele kamer G30, met Not. nr. d.d. 15.09.2015 wordt opgeheven met ingang van 17.12.2017, nu verzoekster vanaf die datum in de onmogelijkheid verkeerde om te voldoen aan de hoofdveroordeling;

Dienvolgens gedaagde te veroordelen tot de terugbetaling van een bedrag van 221.037,94 EUR aan verzoekster, verhoogd met de wettelijke intresten vanaf de data van de onderscheiden betalingen;

In ondergeschikte orde te horen zeggen dat de dwangsom bepaald bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, correctionele kamer G30, met Not. nr. d.d. 15.09.2015 wordt opgeheven met ingang van 25.05.2020, nu verzoekster minstens vanaf die datum in de onmogelijkheid verkeerde om te voldoen aan de hoofdveroordeling;

Dienvolgens gedaagde te veroordelen tot de terugbetaling van een bedrag van 537,94 EUR aan verzoekster, verhoogd met de wettelijke intresten;

Meer ondergeschikt, te zeggen voor recht dat de dwangsom bepaald bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, correctionele kamer G30, met Not. nr. d.d. 15.09.2015 wordt opgeheven met ingang van heden (datum van het instellen van de huidige vordering).

In de meest ondergeschikte orde te horen zeggen dat de dwangsom bepaald bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, correctionele kamer G30, met Not. nr. d.d. 15.09.2015 wordt opgeschort totdat verzoekster een lening verkrijgt om de herstelwerken uit te voeren en dat zij een aangepaste uitvoeringstermijn toegekend krijgt voor de uitvoering van de werken;

In ieder geval,

1. aan verzoekster uitdrukkelijk voorbehoud te verlenen om haar vordering nader te begroten, te wijzigen en/of uit te breiden middels het geding,
1. gedaagde te veroordelen tot de kosten van het geding, welke aan de zijde van verzoekster begroot wordt op:
 - de dagvaardingskosten: P.M.
 - de geïndexeerde rechtsplegingsvergoeding, overeenkomstig artikel 1022 Ger.W., voorlopig begroot op het bedrag van 1.560,00 EUR.

Dit alles bij vonnis uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande alle verhaal, zonder borgstelling en met uitsluiting van het vermogen tot kantonnement.

als volgt beslist:

Wijst de vordering af als ongegrond.

Laat de kosten gevallen aan de zijde van de eisende partij te harer last.

* * *

Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld conform de beroepsakte en het grievenschrift:

- door de rechtstreeks dagende partij

, op 13 juli 2022;

* * *

Bij arrest van het hof van beroep Gent, 10^{de} kamer, van 23 juni 2023, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

verklaart het beroep ontvankelijk;

wijst het verzoek tot heropening van de debatten af;

verklaart de vorderingen van _____, zoals geformuleerd in de rechtstreekse dagvaarding betekend op 7 januari 2022, niet ontvankelijk;

beslist dat _____ haar eigen kosten moet dragen;

veroordeelt _____ tot betaling van de kosten van het openbaar ministerie in hoger beroep, begroot op 96,38 euro.

* * *

Tegen dit arrest werd beroep in cassatie ingesteld conform de akte:

- door de rechtstreeks dagende partij _____, op 10 juli 2023;

* * *

Bij arrest van het Hof van Cassatie, 2^{de} kamer, van 10 september 2024, werd als volgt beslist:

Het hof,

Vernietigt het bestreden arrest, behoudens in zoverre dit het hoger beroep van de eiseres ontvankelijk verklaart.

Beveelt dat van dit arrest melding zal worden gemaakt op de kant van het gedeeltelijk vernietigde arrest.

Verwerpt het cassatieberoep voor het overige.

Veroordeelt de eiseres tot een tiende van de kosten.

Houdt de beslissing over de overige kosten aan en laat dit over aan de rechter op verwijzing.

Verwijst de aldus beperkte zaak naar het hof van beroep te Gent, anders samengesteld.

Bepaalt de kosten op 168,49 euro, waarvan 133,49 euro is verschuldigd.

* * *

Gehoord aangaande het bepalen van conclusietermijnen ter openbare terechtzitting van 29 april 2025 in het Nederlands:

- de rechtstreeks dagende partij - eiseres na Cassatie ; in haar
middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester , in de plaats van
meester Isabelle Vandeschoor, beiden advocaat te

- Advocaat-generaal ;

- de rechtstreeks gedaagde partij de Inspecteur Onroerend Erfgoed, in haar eis,
vertegenwoordigd door meester , in de plaats van meester
, beiden advocaat te

* * *

Gehoord ter openbare terechtzitting van 30 september 2025 in het Nederlands:

- de rechtstreeks dagende partij - eiseres na Cassatie ; in haar
middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester , in de plaats van
meester ; beiden advocaat te

- Advocaat-generaal , in zijn vordering;

- de rechtstreeks gedaagde partij de Inspecteur Onroerend Erfgoed, in haar eis,
vertegenwoordigd door meester , in de plaats van meester
, beiden advocaat te

* * *

I. Saisine en procedure

1. werd op 15 september 2015 door de rechtbank van Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, strafrechtelijk veroordeeld voor het niet in goede staat houden van haar eigendom, een woning met huisnummer gelegen in het beschermd stadsgezicht van ; zijnde inbreuk op het decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten.

De rechtbank veroordeelde haar eveneens tot het herstel van het pand dat ze moest realiseren door het:

- dichten van de stellinggaten nog aanwezig in de voorgevel;
- herstel van gevelbepoistering met een gladde kalkbepoistering;
- herschilderen van de voorgevel in een witte tint aansluitend bij de aangelegene panden;
- herstel, zo nodig reconstructie, van de gevelbanden en omlijstingen rond de ramen met eventuele decoratie (of naar oorspronkelijk model);
- herstel en herschilderen kroonlijst (naar oorspronkelijke kleurstelling);
- herstel van het smeedwerk (balustrades...), herschilderen van het geheel naar oorspronkelijke kleurstelling;
- herstel van het buitenschrijnwerk indien nog oorspronkelijk aanwezig; in het ander geval wordt het schrijnwerk naar oorspronkelijk model gereconstrueerd — herschilderen van het schrijnwerk naar oorspronkelijke kleurstelling;
- herplaatsen van de ontbrekende beglazing met gebruik van verdund, ontspiegeld dubbel glas;
- herstel van de horizontale regenwaterafvoer.

De rechtbank bepaalde de termijn voor de uitvoering van het herstel op achttien maanden na de betekening van het vonnis en legde op vordering van de Inspecteur Onroerend Erfgoed een dwangsom op van 250 euro per dag vertraging in de nakoming van dit bevel tot herstel.

Verder machtigde de rechtbank de door de Vlaamse Regering aangewezen ambtenaren om ambtshalve het vonnis uit te voeren op kosten van _____; zo ze het vonnis niet vrijwillig zou uitvoeren binnen de gestelde termijn.

_____ tekende enkel op strafrechtelijk gebied beroep aan, niet wat betreft de herstellvordering.

2. Op 7 juni 2016 liet de Inspecteur Onroerend Erfgoed het vonnis betekenen aar

:

Er volgden bevelen tot betaling betekend op 8 februari 2018, 19 juli 2018, 10 januari 2019, 25 juni 2019, 19 december 2019, 11 juni 2020, 7 december 2020 en 25 mei 2021.

Op 19 juli 2021 legde de Inspecteur Onroerend Erfgoed uitvoerend beslag op het pand gelegen aan _____.

Een deel van de opgelopen dwangsom werd reeds betaald, met name 221.037,94 euro.

3. Op 7 januari 2022 dagvaardde de Inspecteur Onroerend Erfgoed tot opheffing van de bij vonnis van 15 september 2015 opgelegde dwangsom.

Haar vorderingen strekten ertoe:

"dienvolgens, in hoofdorde te horen zeggen dat de dwangsom bepaald bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, correctionele kamer G30, met Not. nr. d.d. 15.09.2015 wordt opgeheven met ingang van 17.12.2017, nu verzoekster vanaf die datum in de onmogelijkheid verkeerde om te voldoen aan de hoofdveroordeling;

Dienvolgens gedaagde te veroordelen tot de terugbetaling van een bedrag van 221.037,94 EUR aan verzoekster, verhoogd met de wettelijke intresten vanaf de data van de onderscheiden betalingen;

In ondergeschikte orde te horen zeggen dat de dwangsom bepaald bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, correctionele kamer G30, met Not. nr. d.d. 15.09.2015 wordt opgeheven met ingang van 25.05.2020, nu verzoekster minstens vanaf die datum in de onmogelijkheid verkeerde om te voldoen aan de hoofdveroordeling;

Dienvolgens gedaagde te veroordelen tot de terugbetaling van een bedrag van 537,94 EUR aan verzoekster, verhoogd met de wettelijke intresten;

Meer ondergeschikt, te zeggen voor recht dat de dwangsom bepaald bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, correctionele kamer G30, met Not. nr. d.d. 15.09.2015 wordt opgeheven met ingang van heden (datum van het instellen van de huidige vordering).

In de meest ondergeschikte orde te horen zeggen dat de dwangsom bepaald bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, correctionele kamer G30, met Not. nr. d.d. 15.09.2015 wordt opgeschort totdat verzoekster een lening verkrijgt om de herstelwerken uit te voeren en dat zij een aangepaste uitvoeringstermijn toegekend krijgt voor de uitvoering van de werken;

In ieder geval,

2. *aan verzoekster uitdrukkelijk voorbehoud te verlenen om haar vordering nader te begroten, te wijzigen en/of uit te breiden middels het geding,*
3. *gedaagde te veroordelen tot de kosten van het geding, welke aan de zijde van verzoekster begroot wordt op:*

- de dagvaardingskosten: P.M.
- de geïndexeerde rechtsplegingsvergoeding, overeenkomstig artikel 1022 Ger.W., voorlopig begroot op het bedrag van 1.560,00 EUR.

Dit alles bij vonnis uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande alle verhaal, zonder borgstelling en met uitsluiting van het vermogen tot kantonnement.”

4. De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, kamer G30DI, besliste bij vonnis van 15 juni 2022 op tegenspraak als volgt over de vordering tot opheffing van de dwangsom:

“Wijst de vordering af als ongegrond.

Laat de kosten gevallen aan de zijde van de eisende partij te harer last.”

5. Tegen dit vonnis stelde _____ op 13 juli 2022 hoger beroep in door het afleggen van een verklaring en het indienen van een verzoekschrift zoals bedoeld in artikel 204 Wetboek van Strafvordering op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent.

6. Bij arrest van het hof van beroep te Gent, tiende kamer, van 23 juni 2023 werd omtrent het hoger beroep als volgt geoordeeld:

“rechtsprekend op tegenspraak,

verklaart het beroep ontvankelijk;

wijst het verzoek tot heropening van de debatten af;

verklaart de vorderingen van _____ zoals geformuleerd in de rechtstreekse dagvaarding betekend op 7 januari 2022, niet ontvankelijk;

beslist dat _____ haar eigen kosten moet dragen;

veroordeelt _____ tot betaling van de kosten van het openbaar ministerie in hoger beroep, begroot op 96,38 euro”.

7. _____ tekende op 10 juli 2023 cassatieberoep aan tegen dit arrest.

8. Bij arrest van 10 september 2024) besliste het Hof van Cassatie als volgt:

“Vernietigt het bestreden arrest, behoudens in zoverre dit het hoger beroep van de eiseres ontvankelijk verklaart.

Beveelt dat van dit arrest melding zal worden gemaakt op de kant van het gedeeltelijk vernietigde arrest.

Verwerpt het cassatieberoep voor het overige.

Veroordeelt de eiseres tot een tiende van de kosten.

Houdt de beslissing over de overige kosten aan en laat die over aan de rechter op verwijzing.

Verwijst de aldus beperkte zaak naar het hof van beroep te Gent, anders samengesteld.

Bepaalt de kosten op 168,49 euro, waarvan 133,49 euro is verschuldigd.”.

9. Ingevolge dit arrest van het Hof van Cassatie van 10 september 2024 is het hof, anders samengesteld, gevat om (opnieuw) over het hoger beroep van 13 juli 2022 van
tegen het vonnis van 15 juni 2022 van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, te oordelen.

10. De verklaring van hoger beroep tegen het vonnis van 15 juni 2022 is tijdig en regelmatig naar de vorm.

Ook het grievenformulier is tijdig ingediend. Het bevat een nauwkeurige grief over de dwangsom, gekoppeld aan de bij vonnis van 15 september 2015 bevolen herstelmaatregel.

Het hoger beroep is ontvankelijk.

Het hof beslist in dit arrest binnen de perken van het hoger beroep en vervolgens van de grief zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van deze bepaling op te werpen.

II. Beoordeling ten gronde van het hoger beroep

11. Voor het hof vordert :

“- Dienvolgens, in hoofddorde te zeggen voor recht dat de dwangsom bepaald bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, correctionele kamer G30, met Not. nr. dd. 15.09.2015

wordt opgeheven met ingang van 17.12.2017, daar concludante vanaf die datum in de onmogelijkheid verkeerde om te voldoen aan de hoofdveroordeling;

Dienvolgens geïntimeerde te veroordelen tot de terugbetaling van een bedrag van 221.037,94 EUR aan concludante, verhoogd met de wettelijke intresten vanaf de data van de onderscheiden betalingen;

- In ondergeschikte orde de dwangsom bepaald bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, correctionele kamer G30, met Not. nr. dd. 15.09.2015 op te heffen met ingang van

25.05.2020, daar concludante minstens vanaf die datum in de onmogelijkheid verkeerde om te voldoen aan de hoofdveroordeling;

Dienvolgens geïntimeerde te veroordelen tot de terugbetaling van een bedrag van 537,94 EUR aan concludante, verhoogd met de wettelijke intresten vanaf de data van de onderscheiden betalingen.

- In de meest ondergeschikte orde de dwangsom bepaald bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, correctionele kamer G30, met Not. nr. dd. 15.09.2015 op te schorten totdat

concludante een lening verkrijgt om de herstelwerken uit te voeren en concludante een aangepaste termijn toe te kennen voor de uitvoering van de werken.

*- In ieder geval geïntimeerde te veroordelen tot:
de kosten van het geding ...”.*

12. Wanneer de strafrechter op vordering van de Inspecteur Onroerend Erfgoed een beklagde op straffe van verbeurte van een dwangsom veroordeelt tot het herstel zoals bedoeld in de artikelen 11.4.1 en 11.4.2 Onroerenderfgoeddecreet van 12 juli 2013, kan die beklagde bij toepassing van artikel 1385^{quinquies} Gerechtelijk Wetboek voor die rechter de opheffing, de opschorting of de vermindering van de dwangsom vorderen ingeval van blijvende of tijdelijke, gehele of gedeeltelijke onmogelijkheid om aan de hoofdveroordeling te voldoen.

Een vordering tot opheffing van een dwangsom die op vordering van de Inspecteur Onroerend Erfgoed door de strafrechter werd opgelegd, wordt bij die laatste regelmatig aanhangig gemaakt wanneer de tot de dwangsom veroordeelde beklagde de Inspecteur

Onroerend Erfgoed daartoe laat dagvaarden voor die strafrechter, die zitting houdt en de zaak behandelt in aanwezigheid van het openbaar ministerie.

dagvaardde de Inspecteur Onroerend Erfgoed daartoe op 7 januari 2022.

Het hof is bevoegd.

De vordering is ontvankelijk.

13. Artikel 1385^{quinquies} Gerechtelijk Wetboek bepaalt:

“De rechter die een dwangsom heeft opgelegd, kan op vordering van de veroordeelde de dwangsom opheffen, de looptijd ervan opschorten gedurende de door hem te bepalen termijn of de dwangsom verminderen ingeval van blijvende of tijdelijke, gehele of gedeeltelijke onmogelijkheid voor de veroordeelde om aan de hoofdveroordeling te voldoen.

Voor zover de dwangsom verbeurd was voordat de onmogelijkheid intrad, kan de rechter haar niet opheffen of verminderen.

De partij op wier verzoek reeds een dwangsom werd opgelegd, kan aan de rechter vragen om een bijkomende dwangsom op te leggen of om de opgelegde dwangsom te verhogen wanneer de veroordeelde aanhoudend in gebreke blijft uitvoering te geven aan de hoofdveroordeling.”.

De laatste alinea werd toegevoegd bij artikel 37 Wet 31 juli 2020 (BS 7 augustus 2020 (ed. 1)).

Artikel 1385^{quinquies} Gerechtelijk Wetboek strekt ertoe te verhinderen dat een dwangsomveroordeling leidt tot een onbillijk resultaat ingeval het voor de veroordeelde redelijkerwijze onmogelijk is om de veroordeling na te komen.

Wanneer de nakoming van de dwangsomveroordeling redelijkerwijze onmogelijk is, verliest de dwangsom iedere zin als prikkel om de nakoming ervan te verzekeren en strekt zij enkel tot bestraffing van de veroordeelde schuldenaar.

De omstandigheid dat de onmogelijkheid voortvloeit uit een element dat reeds ter kennis was gebracht van de dwangsomrechter ten tijde van de dwangsomveroordeling, sluit de toepassing van artikel 1385^{quinquies} Gerechtelijk Wetboek niet uit (vgl. Cass. 5 mei 2023,

Er is sprake van een onmogelijkheid in de zin van deze bepaling indien zich een toestand voordoet waarin de dwangsom haar zin als dwangmiddel, dit wil zeggen als geldelijke prikkel om de nakoming van de veroordeling zoveel mogelijk te verzekeren, verliest. Dat is het geval

indien het onredelijk zou zijn om van de veroordeelde meer inspanning en zorgvuldigheid te vergen dan hij heeft betracht. De door artikel 1385*quinquies*, eerste lid, Gerechtelijk Wetboek bedoelde onmogelijkheid is geen absolute, maar wel een relatieve onmogelijkheid die moet worden afgemeten volgens de maatstaf van wat redelijkerwijze onmogelijk is (vgl. Cass. 12 juni 2018, 12 juni 2018).

Rechtsmisbruik bestaat in de uitoefening van een recht op een wijze die kennelijk de grenzen te buiten gaat van de uitoefening van dat recht door een bedachtzaam en voorzichtig persoon. Dat is onder meer het geval wanneer het veroorzaakte nadeel buiten verhouding staat tot het voordeel dat de houder van het recht nastreeft of heeft verkregen. Bij de beoordeling van de belangen die in het geding zijn, moet de rechter rekening houden met alle omstandigheden van de zaak. (vgl. Cass. 19 december 2019, .

De eerste rechter wees de vordering van af op grond van de volgende pertinente motieven die het hof bijtreedt en tot de zijne maakt:

“Ten onrechte houdt de eiseres voor dat er sprake is van rechtsmisbruik in hoofde van de inspecteur onroerend erfgoed.

Een dwangsom is een pressiemiddel.

Zoals het ook in het herstelbevelend vonnis staat heeft het bestuur er belang bij dat de veroordeelde zelf de veroordeling tot het herstel nakomt gelet op de beperkte overheidsmiddelen, de zware procedure van aanbesteding en de lange tijd nodig voor een ambtshalve uitvoering. Het is tenslotte de eiseres die tot herstel veroordeeld werd.

De overheid is geen aannemer. Het getuigt van goed bestuur dat zij een ambtshalve en dure uitvoering probeert te vermijden door het invorderen van de opgelegde dwangsom.

De eisende partij houdt vooreerst voor dat zij financieel in de onmogelijkheid verkeert om aan de hoofdveroordeling te voldoen.

*Wat betreft de beweerde onmogelijkheid om de hoofdveroordeling uit te voeren moet artikel 1385*quinquies* Ger.W. strikt worden toegepast. De oorzaak van de onmogelijkheid mag niet aan het gedrag of het nalaten van de eisende partij zelf te wijten zijn.*

De argumenten van de eiseres treffen geen doel.

Het niet uitvoeren van het herstel is louter aan de houding van de eisende partij zelf te wijten.

De eiseres wist zeer goed wat van haar verwacht werd, namelijk de plaats te herstellen. En zij wist dit reeds van tijdens het opsporingsonderzoek tijdens hetwelk zij herhaaldelijk werd aangemaand vrijwillig tot herstel over te gaan. Een eerste aanmaning kreeg zij reeds op 22 december 2008, zoals blijkt uit het veroordelend vonnis. Verder blijkt uit dat vonnis dat de eiseres de zaak van toen reeds liet aanslepen (om vervolgens het verstrijken van de redelijke termijn in te roepen, wat door de rechter ook werd verworpen).

De eigen nalatigheid of het gebrek aan zorgvuldigheid kan niet als onmogelijkheid ingeroepen worden in de zin van artikel 1385quinquies Ger.W.

Er was en is in hoofde van de eiseres geen onmogelijkheid in de zin van artikel 1385quinquies Ger.W. om de hoofdveroordeling uit te voeren.

Dat de eiseres over geen voldoende financiële middelen zou beschikken is een flagrante ongeloofwaardigheid. Met geen woord rept ze over het feit dat ze een zeer groot onroerend patrimonium bezit met niet minder dan 38 huizen, handelspanden... Dat is een recht maar niemand is daartoe verplicht. Wel is men verplicht de wettelijke bepalingen na te leven die betrekking hebben op die onroerende goederen zoals de stedenbouwregels en de bescherming van het onroerend erfgoed.

De eiseres beschikt zonder twijfel over meer dan voldoende kapitaal om het herstel uit te voeren.

Het niet willen uitvoeren van het rechterlijk bevel tot herstel getuigt in deze echter van een onbezonnen en koppige hardnekkigheid die niet kan gehonoreerd worden met de inwilliging van haar vordering.

De vordering is ongegrond.”.

Alleen al het gegeven dat eiseres over een zeer uitgebreide portefeuille met onroerende goederen beschikte - en nog steeds beschikt -, dat zij desgevallend deels te gelde kon - en kan - maken, maakte - en maakt nog steeds - de opgelegde dwangsom en de inning ervan een nuttig drukkingsmiddel in deze zaak en betekent dat er in hoofde van eiseres absoluut geen (financiële) onmogelijkheid is om tot uitvoering van het herstel over te gaan.

In het kader van de procedure derdenverzet tegen de toelating tot de collectieve schuldenregeling van eisers werd aan het arbeidshof door eiseres zelf een verslag van haar technisch raadsman neergelegd teneinde haar onroerend vermogen in kaart te brengen.

Uit dat verslag van 2023 blijkt dat haar onroerend vermogen bestaat uit 38 panden en wordt geschat op 9.220.000 euro. Uit dat verslag bleek ook dat achttien van de achtendertig onroerende goederen geen inkomsten/opbrengsten vergaarden. De (minimale

verkoop)waarde van die achttien onroerende goederen werd geraamd op 4.820.000 euro. Het pand gelegen te _____ was één van die achttien goederen. De minimale verkoopwaarde van het pand gelegen te _____ werd op 800.000 euro geraamd. Er is bovendien sprake van een maandelijkse huurinkomst van 8.548,05 euro waarbij dus slechts een deel van haar patrimonium verhuurd wordt.

Het verzoek van eiseres om toegelaten te worden tot de collectieve schuldenregeling werd dan ook ongegrond verklaard bij arrest van 22 november 2023. De motieven in dat arrest omtrent de financiële mogelijkheden van eiseres zijn dan ook relevant in deze zaak gezien hieruit nogmaals blijkt dat eiseres financieel afdoende vermogend is om het herstel uit te voeren:

“4.2.2. de structurele betalingsmoeilijkheden

De betalingsmoeilijkheden moeten duurzaam of structureel zijn.

24. Zoals reeds werd vastgesteld in het tussenarrest van 8 mei 2023, is een aflossing van de schuldenlast met de lopende inkomsten van _____ niet haalbaar. Na aftrek van de maandelijkse uitgaven wordt een saldo bekomen van ongeveer 3.000,00 euro per maand, hetgeen niet toelaat om de schuldenlast te voldoen (cf. randnummer 22 arrest 8 mei 2023)

De kernvraag is of er nog van structurele betalingsmoeilijkheden kan worden gesproken gelet op het feit dat _____ beschikt over een patrimonium van 38 onroerende goederen.

Bij het beantwoorden van deze vraag moet nagegaan worden of de schulden door de verkoop van de onroerende goederen kunnen worden aangezuiverd én of er tegelijk een menswaardig leven kan worden gewaarborgd (Cass. 15 januari 2010, nr. _____)

De raming van de verkoopwaarde van de onroerende goederen versus de schuldenlast

25. In het tussenarrest van 8 mei 2023 werd aan _____ gevraagd om een raming voor te leggen van de (minimale) prijs die in geval van een verkoop van de onbewoonde panden – die op zich geen inkomsten opleveren –, kan worden verwacht.

Deze raming moet toelaten om na te gaan

- (1) of de schuldenlast kan geacht worden integraal te worden afgelost bij verkoop,*
- (2) of de verder oplopende kosten kunnen worden voldaan en*
- (3) welke gevolgen de verkoop met zich brengt voor de garantie op een menswaardig bestaan.*

26. _____ heeft een raming laten opmaken van de verkoopwaarde van het geheel van de panden (inclusief de bewoonde panden) in haar bezit. Deze raming werd opgesteld door architect _____ op 12 juli 2023.

In dit verslag wordt de waarde per pand geraamd en bekomt _____ een totaal bedrag van 9.220.000 euro.

Uit dit verslag leidt af dat daarvan 15 panden onbewoond zijn en geen opbrengsten opleveren omdat zij niet verhuurd zijn. De verkoopwaarde van de onbewoonde panden werd geschat op in totaal 4.110.000,00 euro.

De Inspecteur Onroerend Erfgoed telt 18 onroerende goederen zonder opbrengst, met een geschatte verkoopwaarde van in totaal 4.820.000,00 euro. Dit laatste is het correcte aantal en bedrag.

Het onroerend goed gelegen aan ; met een geschatte verkoopwaarde van 800.000,00 euro, wordt daarbij telkens gerekend tot de onbewoonde panden .

27. erkent op zich dat haar opeisbare en te vervallen schulden, mathematisch gezien, kunnen worden afgelost in geval van verkoop van de onroerende goederen.

Het arbeidshof stelt vast dat de verkoop van maximum 4 à 5 onroerende goederen kunnen volstaan om een schuldenlast van 1 miljoen euro te voldoen. De geschatte verkoopwaarde per onroerend goed zonder opbrengst (met uitzondering van het pand aan het komt gemiddeld immers neer op meer dan 200.000,00 euro.

In zoverre er wordt gekozen voor de verkoop van onroerende goederen die op vandaag geen enkele opbrengst opleveren, zal dit ook geen afbreuk doen aan de lopende inkomsten uit het onroerend patrimonium.

Het ingeroepen gebrek aan duurzame oplossing van de schuldenlast.

28. stelt dat de verkoop van de onroerende goederen geen optie is omdat dit haar niet zou toestaan om haar huidige en toekomstige schulden te voldoen.

Deze stelling kan niet worden gevolgd.

29. Het is precies door de verkoop van enkele van haar onroerende goederen, dat zij het oplopen van de schuldenlast, die grotendeels bestaat uit dwangsommen en leegstandbelastingen, een halt kan toeroepen en de huidige schuldenlast kan vereffen.

Met de opbrengst van de verkoop van enkele onroerende goederen, kan zij vooreerst de nodige structurele werken uitvoeren aan het onroerend goed gelegen aan

Dit heeft tot gevolg dat de dwangsom niet verder kan oplopen.

Bovendien kunnen de overige onbewoonde panden sneller bewoonbaar gemaakt worden gemaakt, zodat zij klaar zijn voor verhuur. Dit heeft tot gevolg dat de belasting op leegstand niet verder oploopt en dat er bijkomende inkomsten kunnen gegenereerd worden.

Ten slotte kan ook de volledige schuldenlast worden voldaan met de opbrengst van de verkoop.

30. Het argument van dat zij deze schuldenlast als eerste zou moeten aflossen is niet terecht.

Het is mogelijk om meerdere onroerende goederen tegelijk te koop aan te bieden en met de opbrengst zowel in te staan voor de aflossing van de schuld, als voor de uitvoering van de werken.

Het arbeidshof neemt aan dat er sprake kan zijn van een overbruggingsperiode waarin de schulden verder kunnen oplopen. Deze bijkomende schulden hebben in de eerste plaats

echter te maken met het feit dat er niet vroeger werd beslist tot het zoeken naar een oplossing via de verkoop van enkele panden. Bovendien kunnen deze bijkomende schulden eveneens gedekt worden met de opbrengst van de verkoop. Ook dit is bijgevolg geen bijkomend argument om een duurzame oplossing onmogelijk te achten.

31. Ten slotte kan de stelling dat het vermogen in geval van verkoop van enkele onroerende goederen zeer sterk en zeer snel zou afnemen, evenmin worden bijgetreden. Zelfs indien het patrimonium ingevolge verkoop van enkele panden, gevolgd door betaling van de schuldenlast, in waarde zou dalen met 1 miljoen euro, blijft een vermogen van meer dan 8 miljoen euro in handen van

Dergelijk patrimonium laat ruimschoots toe om inkomsten te verwerven.

Mits de nodige herstellingen, zullen de huidige inkomsten – in het inleidend verzoekschrift geraamd op 8.500,00 euro bruto per maand, exclusief wanbetalers, - ook op aanzienlijke wijze stijgen. De cijfers die de architect aanhaalt in verband met een paar recent gerenoveerde panden, tonen dit aan (stuk 14 dossier appellante)

De garantie op een menswaardig bestaan

32. stelt dat de verkoop van onroerende goederen haar geen garanties biedt op een menswaardig bestaan.

Dit blijkt, alles in acht genomen, echter niet terecht te zijn

Het arbeidshof neemt aan dat zij, bij gebrek aan enige tewerkstelling, niet beschikt over een wettelijk pensioen en zelf de nodige verzekeringen dient af te sluiten (zoals een ziekteverzekering).

Het blijkt echter niet dat een verkoop van een aantal van haar onroerende goederen, ter waarde van ongeveer 1/9 de van haar totale patrimonium, in de voormelde omstandigheden het menswaardig bestaan in het gedrang zou brengen. De waarde van het overblijvend patrimonium (geraamd op meer dan 8 miljoen euro) en de inkomsten die daaruit kunnen worden verworven, spreken dit immers tegen.

Ook het engagement dat zij uit respect voor haar ouders en voor zichzelf heeft opgenomen in verband met het behoud van het integrale patrimonium kan geen argument opleveren.

Afgezien van het feit dat zij in het inleidend verzoekschrift ook heeft over zelf verworven panden, staat tegenover dit engagement de plicht om de schulden te voldoen op het ogenblik dat dit mogelijk is en de zorg om leegstand te vermijden. Dat een beperkt deel van het patrimonium daarvoor moet worden verkocht, is ter zake geen voldoende reden om te besluiten dat er afbreuk zou worden gedaan aan het menswaardig bestaan.

4.2.3 Besluit

33. de voorwaarden inzake de structurele schuldenlast, die de wet stelt aan een toelaten tot de collectieve schuldenregeling, blijken niet vervuld te zijn.

De cijfers die voorlegt, tonen dit aan. Op de opmerkingen die maakt over een al te lage inschatting van de huurovereenkomsten, wordt niet ingegaan.

Deze kunnen niet tot een andere conclusie leiden.

Het feit dat verkiest om de collectieve schuldenregeling aan te wenden als een “pauzeknop” om alle panden in haar bezit te herstellen en klaar te maken voor

verhuur, los van een verkoop van enkele panden en volgens het tempo dat door de lopende huurinkomsten wordt bepaald, is evenmin een argument om de toelating tot deze regeling te verlenen.

*De procedure collectieve schuldenregeling is niet bedoeld als pauzeknop wanneer het vaststaat dat de schulden reeds op een andere, duurzame wijze kunnen worden afgelost, zonder dat het menswaardig bestaan in het gedrang wordt gebracht.
Het hoger beroep is bijgevolg ongegrond....”.*

Deze motieven omtrent haar totale vermogen, de mogelijkheid om haar schuldenlast af te betalen en nog steeds afdoende financiële middelen over te houden, zijn nog steeds pertinent. Eiseres tracht procedures te misbruiken om haar wil door te drukken. Zo is zij thans ook zonder gekende woon- of verblijfplaats.

Eiseres beschikte en beschikt nog steeds over meer dan voldoende financiële middelen om haar herstelverplichting na te komen, waarvan de kostprijs ongeveer op (in verhouding tot haar totale vermogen “slechts”) 200.000 euro geschat werd.

Dat de inbare dwangsommen uiteindelijk opliepen tot een aanzienlijk bedrag en dit over een periode van een aantal jaren, is louter en alleen te wijten aan de halsstarrige houding van eiseres, die zoals gezegd reeds in 2008 een eerste aanmaning kreeg, en die nog steeds over voldoende financiële middelen beschikt en niet aan enig rechtsmisbruik in hoofde van de administratie.

Dat de geïntimeerde gemachtigd werd in het vonnis om reeds na 18 maanden zelf over te gaan tot het herstel, doet hieraan geen afbreuk en maakt op zich niet dat er sprake is van rechtsmisbruik.

Het onmiddellijk kiezen voor een ambtshalve uitvoering van de herstelwerken, houdt voor een overheid een omslachtige, tijdrovende en risicovolle procedure in (met openbare aanbestedingen en eventuele aansprakelijkheden) waarbij zij zelf de kosten dient te financieren en voor te schieten.

Geïntimeerde ging trouwens pas ruim na de termijn van 18 maanden over tot inning van de dwangsom.

Eiseres tracht dan ook ten onrechte de rollen om te draaien door te stellen dat geïntimeerde de ambtshalve uitvoering moest laten primeren, terwijl het aan eiseres was - en is - om

bovenal zelf tot correcte uitvoering over te gaan van het vonnis in plaats van de dwangsommen te laten verbeuren.

Het feit dat een aanzienlijk deel (221.037,94 euro) van de dwangsom (503.750,00 euro) betaald werd, maakt niet dat deze haar doel voorbij schiet of de uitvoering van de maatregel verhindert. Nogmaals kan verwezen worden naar het onroerend goed patrimonium waarover eiseres beschikt, zijnde 38 onroerende goederen met een waarde van meer dan 9 miljoen euro, waarbij eiseres jaar is en geen inkomsten uit arbeid verwerft - en naar eigen zeggen ook nooit enig ander inkomen heeft vergaard dan uit de verhuur van haar onroerende goederen. De stelling van eiseres dat *“de meeste niet klaar zijn om verhuurd te worden”* is dan ook weinig geloofwaardig en doet niet af aan de voormelde inkomsten en mogelijkheden.

De wil om de *“nalatenschap van haar ouders te respecteren en vooral in eer te herstellen”* maakt geen onmogelijkheid uit in de zin van artikel 1385^{quinquies} Gerechtelijk Wetboek. Eiseres maakt dan ook ten onrechte haar beklag dat zij geen lening zou kunnen bekomen.

Dat er ook nog stabiliteitswerken noodzakelijk zouden zijn, ligt evenmin aan de basis van enige onmogelijkheid tot uitvoering. De opgelegde herstelwerken betreffen voornamelijk louter esthetische ingrepen (zie supra) die hoe dan ook niets te maken hebben met enige stabiliteitswerken. Dit door eiseres voorgelegd onderzoek werd ook pas uitgevoerd na het vonnis en de werken werden bovendien evenmin uitgevoerd.

Het hof is terzake niet gebonden door het advies van de Hoge Raad Herstelbeleid (van 19 juni 2006) en evenmin doet dit *in casu* afbreuk aan de houding van geïntimeerde die zoals uiteengezet wel degelijk diligent gehandeld heeft, in tegenstelling tot eiseres.

Uit dit verslag blijkt trouwens dat uit de gegevens die ter beschikking van de Hoge Raad waren, normaliter 18% spontane uitvoering geeft aan de herstelmaatregel en 63% na inning van de dwangsom. Dit toont het belang aan van de dwangsom in het algemeen alsook de halsstarrige houding van eiseres.

Verder wordt in het verslag gewezen op omstandigheden die maken dat een dwangsom haar doel voorbijschiet, doch deze hebben betrekking op situaties van *“algemeen belang waarbij het niet langer vereist is dat wordt overgegaan tot uitvoering van de herstelmaatregel”*, wat hier niet het geval is.

Geïntimeerde is in principe vrij in haar keuze en heeft *in casu* ook deze keuze niet arbitrair of op een wijze die kennelijk de grenzen te buiten gaat van de uitoefening van dat recht door een bedachtzaam en voorzichtig persoon, uitgevoerd. Eiseres kan zich niet verzetten tegen de keuze van uitvoering. Zij is immers verplicht om over te gaan tot de tenuitvoerlegging van

de herstelmaatregel en kan de verbeuring van de dwangsom beletten door aan haar rechtsplicht te voldoen.

Enkel de volgehouden onwil van eiseres heeft uiteindelijk geleid tot het te betalen bedrag aan dwangsommen, waarbij de geïntimeerde er van kon uitgaan dat eiseres alsnog zou overgaan tot uitvoering, te meer nu eiseres zoals ze zelf uiteenzet in conclusies, gespreid in de tijd *voorgehouden* heeft om tot uitvoering te willen overgaan (cfr. de aangevraagde vergunning, de stabiliteitsstudie, het schermen met offertes) maar finaal nooit tot *daadwerkelijke* uitvoering over wou gaan. Het drukkingsmiddel van de dwangsom is *in casu* (nog steeds) zijn doel niet voorbijgeschoten.

Deze omstandigheden zijn evenmin een verrijking zonder oorzaak, maar zijn net de uitvoering van een vonnisrechtelijke titel.

De betaalde dwangsommen dienen ook niet aangewend te worden voor een eventuele ambtshalve uitvoering.

De opgelegde dwangsom is rekening houdende met het vermogen van eiseres dan ook nog steeds nodig en nuttig als prikkel om de nakoming van de herstellplicht te verzekeren en staat nog steeds in verhouding met de beoogde uitvoering van deze herstellplicht.

14. moet haar eigen kosten dragen.

Het hof veroordeelt haar bijkomend tot de kosten van het openbaar ministerie in hoger beroep.

OP DEZE GRONDEN

HET HOF,

rechtdoende op **tegenspraak**,

maakt toepassing van de in het beroepen vonnis aangehaalde bepalingen, van de hiervoor aangehaalde artikelen, en van de artikelen:

- 162bis, 186 en 208, 190, 193, 195, 211 Wetboek van Strafvordering;
- 13 en 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;
- 1382 Burgerlijk Wetboek;
- 1022 Gerechtelijk Wetboek;

- 2 van het KB van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek en tot vaststelling van de datum van de inwerkingtreding van de artikelen 1 tot 13 van de Wet van 21 april 2007 betreffende de verhaalbaarheid van erelonen en de kosten verbonden aan de bijstand van de advocaat;
 - de niet-strijdige artikelen zoals aangehaald door de eerste rechter;
- al deze wetsbepalingen ter terechtzitting van heden door de Voorzitter aangehaald;

Verklaart het hoger beroep van de eiseres tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, van 15 juni 2022 **ontvankelijk**, en opnieuw ten gronde erover beslissend binnen de perken van de grieven:

bevestigt het bestreden vonnis;

veroordeelt eiseres **tot de kosten** van het geding, voor het openbaar ministerie begroot op **100,39 euro**, met uitzondering van de dagvaardingskosten van de eerste beroepsprocedure die ten laste van de Belgische Staat blijven.

* * *

|

<u>kosten:</u>	
afschriften	21,00-
	3,00-
	-
opstelrecht beroep	35,00-
dagvaardingen	32,26-
	/-
	-
subtotaal	91,26-
10%	9,126
totaal	100,386
<u>afgerond</u>	<u>100,39-</u>

het artikel 782 bis Ger.W. ingevoegd bij Wet van 26 april 2007 en vervangen door art. 84 van de voormelde Wet van 8 juni 2008;

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, achtste correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter , raadsheer en raadsheer en in openbare terechtzitting van **29 oktober 2025** uitgesproken door kamervoorzitter , in aanwezigheid van , advocaat-generaal, met bijstand van griffier

Waarbij de voorschriften voorzien in artikel 195 Wetboek van Strafvordering werden nageleefd